

UNS ROSTRES, UNA CÀMERA, UN MÓN

Vet aquí uns rostres i vet aquí uns ulls rera l'ull de la càmera. Fins a quin punt ens acosta un món que ja existia, fins a quin punt descobreix una dimensió inèdita, quasi diríem deliberada?

Sovint m'he preguntat en quina mesura l'art fotogràfic ens ha ensenyat a mirar. Destruïnt unes síntesis ja fetes, una gesticulació tipificada o una obligada noblesa de trets fisiognòmics i fins i tot una agraïda ganyota risible, l'ull de la càmera ens retorna un univers fet a bocins, conduïnt fins a primer terme el detall irrelevant, quasi invisible, cobrint d'ombra la prosopopeia humana.

Colita persegueix, a través d'aquest tancar i obrir d'ulls, una colla de mirades que retornen la seva pròpia mirada; és, doncs, un diàleg visual, el que

ens ofereix, avui. I així resulta que tots aquests personatges, tots amics i coneguts, tots gent important o quasi important o gairebé quasi important, miren Colita, inútilment anònima rera l'ull de la càmera. Sabem que tots estan mirant Colita, se'ls veu amb la mirada que miren fixament o reticents o com qui no ho vol, però miren.

Sempre he pensat que aquesta ullada retadora i decisiva del fotògraf —naturalment des que la fotografia es va desprendre de la pose imitativa del retrat— és el resultat de la confluència de l'escèptica mirada del poble amb els beneficis de la tècnica. Hi ha una rabiosa quotidianitat, en aquests retrats caçats al vol. Com si algú ens digués sorneguer, amb la sornegueria profunda de la veu popular: —Tant n'hi ha i bon pès!—, perquè la veu del poble mai no afecta sorpresa.

MARIA AURELIA CAPMANY